УДК 330.341.1:330.322:351.82

О. Нюнько

МОДЕЛІ МЕХАНІЗМІВ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Досліджено моделі державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю. Висвітлено недоліки існуючої моделі інноваційно-інвестиційної діяльності для України. Систематизовано методичні підходи до формування регіональної інноваційно-інвестиційної діяльності. Запропоновано шляхи удосконалення моделі державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю.

Ключові слова: державне управління інноваційно-інвестиційною діяльністю, модель інноваційно-інвестиційної діяльності, класифікація теорії інноваційних процесів, підходи до формування регіональної інноваційно-інвестиційної діяльності.

Сучасні умови, в яких здійснюється державне управління в сфері інноваційно-інвестиційної діяльності, на сьогодні характеризуються економічною нестабільністю. Елементи світової фінансової кризи знизили ефективність та результативність регіонального сектора економіки та створюють умови для соціальної напруженості суспільства. В зазначених умовах, з метою підвищення регіонального управління, значної актуальності набувають питання збалансування моделей економічного розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності. Модель державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю становить комплексну конструкцію розвитку економіки, засновану на поступовому збільшенні реальних обсягів валового внутрішнього продукту на основі впровадження у виробництво науково-технічних досягнень та інвестиційного фінансування. Необхідними складовими впровадження дієвої інноваційно-інвестиційної моделі в умовах сьогоденної невизначеності є наявність чітких цілей державної економічної політики та забезпечення стабільних умови для суб'єктів здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності.

Інноваційно-інвестиційна діяльність як складова позитивних перетворень соціально-економічних систем державного управління відіграють величезну роль у конкурентоспроможності національної економіки й формуванні джерел та ресурсів сталого соціально-економічного розвитку регіонів та держави загалом. Прискорення темпів інноваційно-інвестиційної діяльності, викликане динамічністю науково-технічного прогресу, сприяє процесам глобалізації світового господарства. Запорука успішного державного управління полягає як в сприянні розвитку новітнім розробкам, так і в створенні умов для адаптації позитивного досвіду та отримання конкретних переваг для країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що теоретико-методологічні аспекти інноваційно-інвестиційної діяльності висвітлювали у своїх працях такі науковці, як Н. Бондарчук, З. Герасимчук, Н. Гладинець, М. Долішній, О. Жихор, М. Кондратьєв, О. Порошина, Л. Оголева, Є. Вилгін та інші.

 © О. Нюнько, 2013

Невирішеними раніше частинами загальної проблеми, як засвідчив аналіз наукової літератури, є комплексне висвітлення моделі інноваційно-інвестиційної діяльності для України в умовах сьогоденної невизначеності.

Метою статті є дослідження теоретико-методологічних засад інноваційно-інвестиційної діяльності та вибір, за умов сьогодення, оптимальної моделі інноваційно-інвестиційної діяльності для України.

Розвиток державного управління економічними системами можливо дослідити як перехід від моделі "технічного поштовху" до комплексної моделі існуючих закономірностей розвитку сьогодення.

Науковець Н. Бондарчук виділяє чотири варіанти інноваційно-інвестиційної моделі державного управління, які були пріоритетними в різні періоди, в різних промислово розвинутих країнах та в різних поєднаннях [1]:

1) модель – "**технологічного** поштовху". У цій моделі відводиться велика роль державі, а саме на пріоритетних напрямах розвитку науки й техніки акцентує держава, забезпечена для цього необхідними матеріальними ресурсами, можливістю здійснення експертизи та інформаційною інфраструктурою. Такий варіант інноваційно-інвестиційної політики виправданий при наявності науково-технічних і соціально-економічних проблем, вирішити які можна шляхом розробки відповідних державних програм, великих капіталовкладень та інших прямих форм державної участі. Ця модель інноваційно-інвестиційної діяльності була використана урядом США у 40 – 50-х рр. XX ст. у період розквіту "великої науки" в галузі електроніки: створення ЕОМ, засобів зв'язку, авіабудування. Така модель у різні періоди була характерна для Франції та Великобританії, Радянського Союзу;

2) модель "ринкової орієнтації". Держава визнає провідну роль ринкових ресурсів у виборі напрямків розвитку науки й техніки. Ця модель передбачає обмеження ролі держави у стимулюванні фундаментальних досліджень, управлінні економічним кліматом та інфраструктурою інформаційного середовища для запровадження нововведень та здійснення досліджень ринку. Ця політика активно проводилася у 70-х рр. у США, у Японії, ФРН, стала пріоритетною у 80-х рр. для більшості інших провідних країн;

3) модель "соціальної орієнтації" передбачає визначене соціальне регулювання наслідків науково-технічного прогресу, а процес ухвалення рішення базується на широкому соціально-політичному консенсусі із залученням широких мас громадськості. Ця модель інноваційно-інвестиційної діяльності держави ніколи не була основною, але нині окремі її елементи знаходять своє відображення в політиці різних країн;

4) модель "комплексної політики", спрямована на зміну економічної структури господарського механізму. Ця модель передбачає значний вплив провідних технологій на вирішення соціально-економічних проблем розвитку держави, на зміну галузевої структури, на взаємодію суб'єктів господарювання, на рівень життя, все це вимагає від науки державного управління нових форм організації та механізмів управління розвитком інноваційно-інвестиційної діяльності. На сьогодні єдиною промислово розвинутою країною є Японія в якій найбільш послідовно, паралельно з ринковою моделлю простежуються елементи моделі "комплексної політики", хоча елементи останньої простежуються і у Франції [2].

В Україні науковцями державного управління останнім часом приділяється значна увага механізмам інноваційно-інвестиційного розвитку держави. Досліджуючи теоретико-методологічні засади наявної моделі державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю в досягнені сталого соціально-економічного розвитку України, вважаємо за доцільне систематизувати її недоліки:

– відсутність системного державно-управлінського підходу до процесів, що відбуваються в інвестиційно-інноваційній сфері, а саме: системності в законодавчо-нормативному полі інноваційно-інвестиційної діяльності, створення сприятливого інвестиційного середовища, розробка дієвих соціально-економічних програм, стимулів для суб'єктів господарювання;

– неузгодженість між різними нормативно-правовими актами та їх надмірна кількість, адже сфера інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні регулюється низкою Законів України та підзаконних актів, які містять значні протиріччя;

– відсутність єдиної стратегічно-орієнтованої інноваційно-інвестиційної моделі розвитку України з метою досягнення сталого розвитку держави. Так, основними напрямками інноваційно-інвестиційної діяльності, які законодавчо визначенні, є важка промисловість, інформаційні технології, сільське господарство, транспорт, а соціальне задоволення людини віднесене на останній щабель.

– хаотичність і недостатність обсягів та напрямів фінансування інноваційної діяльності.

Отже, для удосконалення теоретичної моделі державного управління в інноваційно-інвестиційні сфері постає необхідність наукових розробок та напрацювань.

У сьогоденній бурхливій глобалізації рівень економічного розвитку країни характеризується рівнем інноваційно-інвестиційної діяльності, доведений її значний вплив на різні аспекти соціально-економічного розвитку держави. Крім того,рівнем розвитку інноваційної діяльність визначається місце країни у світовому господарстві, внутрішнє соціально-економічне становище як країни загалом так і її окремих регіонів.

Здатність країни досягнути стійкого економічного зростання за середній термін передусім залежить від рівня інноваційних процесів як в державі, так і в окремих регіонах, тобто спроможності стимулювати нові відкриття, розробку власних нових технологій та запозичувати технології, винайдені в інших країнах. За окремими оцінками, внесок науково-технічного прогресу в приріст валового внутрішнього продукту найбільш розвинених країн становить від 75 – 100% [3].

Інноваційно-інвестиційна діяльність направлена на отримання нових знань на основі інтелектуальної та творчої діяльності; пов'язана зі створенням, розвитком та поширенням науково-технічних знань та фінансово підкріплена. Науковець М. Кондратьєв у своїй праці "Основні проблеми економічної статистики" зазначив, що саме науково-технічні інновації відіграють вирішальне значення в зміні економічних циклів. Інноваційна діяльність сприяє значним змінам у техніці, які, своєю чергою, породжують глибокі зміни в соціально-економічному житті суспільства [4]. Але, на нашу думку, інноваційна діяльність буде мати швидше та ефективніше впровадження лише за вчасного та достатнього фінансування.

На сьогодні назріла нагальна потреба у виробленні дієвої регіональної інноваційно-інвестиційної політики щодо трансформації економіки, спрямованої на диверсифікацію її структури, надання пріоритету розвитку наукомістких галузей, а також галузей, розвиток яких має сприяти орієнтації української економіки на значне збільшення в її структурній частці споживчого комплексу [5].

Для підвищення ефективності державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю необхідно здійснити аналіз існуючого теоретичного матеріалу.

Першими теоретиками інноваційних процесів по праву вважаються М. Кондратьєв і Й. Шумпетер. Обґрунтувавши теорію "великих циклів", М. Кондратьєв довів, що динаміка економічної структури суспільства чуйно реагує на базові нововведення, які спричиняють за собою реалізацію вторинних, модернізуючих соціально-економічних нововведень. Його основні ідеї були розвинуті Й. Шумпетером [6].

Дослідник Є. Вилгін класифікує теорії інноваційних процесів:

– класичні теорії циклічного розвитку (М. Кондратьєв);

– ортодоксальні теорії інноваційного розвитку (Й. Шумпетером);

– теорії технократичного суспільства (Д. Белл, Дж. Гелбрейт, Г. Мюрдаль);

– теорії дифузій інновацій (К. Фрімен, Д. Кларк і Л. Соете, Т. Хагерстранд, Дж. Фрщман, Ф. Перру, Ж. Будвіль, Х. Лаусен, П. Потьє).

– сучасними теоріями інноваційного розвитку є теорії управління знаннями як основою інноваційного розвитку економіки (Ф.-А. Хайек, П. Друкер, Ф. Янсен, К. Боулшг, П. Ерліх, Д. Медоус, К. Крютенсен).

Науковець А. Федотов у праці "Основні концепції інноваційного розвитку: історичний аналіз" виділяє об'єкт сучасних теорій інноваційного розвитку як особливі можливості підприємців організовувати структуру фірми, щоб у процесі розробки нової конкурентоспроможної продукції забезпечити оперативність реакції на нові запити ринку. Надає класифікацію сучасних теорій інноваційного розвитку, а саме [7]:

1. **Теорію інтелектуальної технології** (Ф. Хайєк – представник нової австрійської школи, прибічник ліберальної економіки і вільного ринку). Ф. Хаєк предмет дослідження спрямовує на проблеми інформаційної економіки і технології, як продукт науковцем була запропонована інформаційна концепція "порядку, що розширюється" як основа цивілізації. Хайєк вважав, що всі форми колективізму можуть існувати тільки з підтримкою держави. Він розширив теорію неповноти інформації за допомогою антропологічних, культурних та інформаційно-теоретичних аспектів. Науковець доводить, що в результаті неповноти інформації централізована (керована) економіка значно поступається ринковій економіці, "в суспільстві, заснованому на розподілі праці, відбувається і поділ інформації ("розсіяне знання")" [8]. Головним аргументом Ф. Хайєка є те, що всі види соціалізму, колективізму і системи планової економіки суперечать принципам правової держави і особистому праву. Він наголошував, що прагнення підприємців максимізувати прибуток спонукає їх (без усякого примусу з боку держави) відбирати із існуючого масиву знань ті, що дають їм змогу по-новому осмислити відносини із споживачами, запропонувати кращий спосіб задоволення їхніх потреб. Отже, на думку Ф. Хайєка, потрібно дати можливість ринковим процесам розвиватися спонтанно, і це само собою сприятиме економічному розвитку. Тобто можемо стверджувати, що науковець був

прихильником моделі "вільного ринку", адже він мінімізував вплив державного управління на інноваційну діяльність. Дослідження Ф. Хайєка доводять сутність інформації як основу підприємницької ідеї та сприяють розробленню інновацій. Вирішальну роль у визначенні готовності країни до інновацій відіграють інституційні основи суспільства, а саме: формальні: нормативно-правові акти, що регламентують економічну діяльність; так і неформальні: норми поведінки, правила, звичаї, традиції, мораль відповідної країни.

2. **Теорію інноваційної економіки і підприємницького суспільства.** Основоположником цієї теорії є П. Друкер – американський вчений австрійського походження, економіст, публіцист, теоретик менеджменту XX ст. Він характеризує управління як вміння робити речі правильно, а лідерство – робити правильні речі. Інновації, на його думку, це особливий інструмент підприємницької діяльності, яка сприяє перетворенню ресурсів на можливість створення та накопичення багатства. Ф. Друкер був прихильником індивідуалізації менеджменту для кожної галузі індустрії".

Науковець, описуючи цілеспрямовану інноваційну діяльність, виділяє сім джерел інноваційних можливостей: непередбачене, невідповідність, нагальна потреба, структура ринку і галузі, демографічні фактори, зміни в сприйнятті, нові знання. Рушієм інновацій визнає геніальну ідею, підкріплену інноваційним принципами [9].

3. **Теорію ТАМО Ф. Янсена.** Ф. Янсен – американський вчений, чиї дослідження присвячені інноваціям, розглядає їх механізм, без якого не можливе стале зростання і процвітання організації. Інновації підвищують підсумкову цінність продукту для споживачів. Він вбачав постійне економічне зростання держави в сприянні розвитку підприємств, у забезпеченні капіталовкладень у подальшу розробку товарів, послуг і процесів. Це своєю чергою призводить до безперервності економічного зростання та постійності інноваційного процесу. Модель ТАМО – модель Ф. Янсена, що описує інновації як комерціалізацію чогось нового, що відображає комплекс інновацій, забезпечуючи постійне зростання і процвітання компанії. За цього збільшується підсумкова цінність для споживачів і тим самим посилюється їх лояльність (рис. 1) [10].

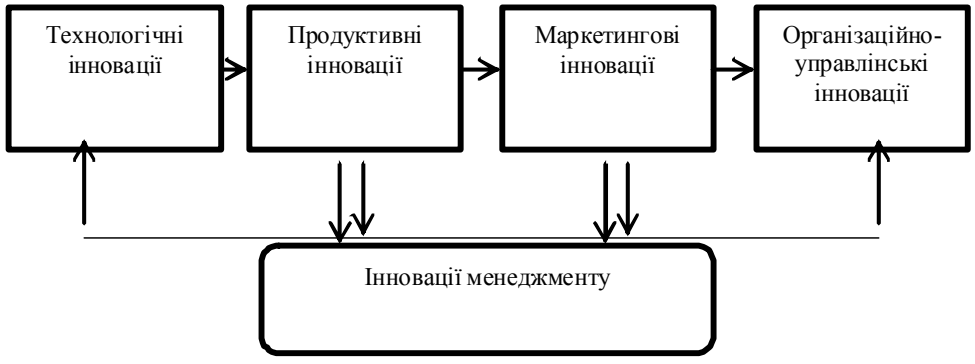

Рис. 1. Схематична модель теорії ТАМО:

Розглянемо детальніше модель теорій ТАМО:

– технологічна інновація: нові технології і нові дослідження;

– продукти і послуги як додатки технології: основа виникнення і розвитку ринку;

– маркетингові інновації: маркетингові та логістичні технології, технології продажів, а також відповідний комплекс маркетингу;

– організаційно-управлінські інновації: виробничі, логістичні і управлінські нові технології і методи.

4. **Теорія "екологічної економіки".** Представниками цієї теорії є К. Боулінга, Д. Медоус. Зміст теорії полягає в інтегруванні економічних, екологічних і соціальних аспектів господарської діяльності людини. Об'єктом вивчення екологічної економіки є складна система в основі якої покладена людина, яка самоорганізується у процесі когерентної та інтерактивної коеволюції. Спільна еволюція двох або більше систем, пов'язаних позитивними зворотними зв'язками, коли розвиток однієї системи штовхає до розвитку іншу систему, яка своєю чергою підштовхує першу. Саме завдяки коеволюції можуть виникати швидкі еволюційні "лавини" із суспільною та природною системами. Відтак предметом екологічної економіки є закони, закономірності, механізми і форми коеволюції цих систем, їхнього співруху та взаємопристосування у просторі і в часі.

Нове розуміння еколого-економічної теорії, її значення і місця розвитку суспільства породжує нові пріоритети наукових досліджень екологічної економіки. Насамперед, це визначення оптимального розміру економічної підсистеми, досягнення справедливого розподілу природного і рукотворного капіталу всередині і між поколіннями, розроблення неринкових механізмів забезпечення оптимального використання обмежених ресурсів.

5. **Теорія "підривних" інновацій.** Представником цієї теорії є К. Крістенсен, американський фахівець з управління, професор ділового адміністрування в Гарвардській школі бізнесу. Поняття підривних інновацій вперше згадується в книзі К. Крістена "Дилемі інноватор", він акцентує увагу, що час від часу з'являються "підривні" технології – інновації, що забезпечать у майбутньому більш низьку собівартість продукту за основними технічними характеристиками. Підривні технології привносять на ринок повністю нові пропозиції, завдяки їм на ринку з'являються нові продукти "замінники" з іншими якостями і їх цінують звичайно деякі нові групи споживачів. Науковець відмічає, що компанії втрачають можливість довготермінового зростання і процвітання у випадку не впровадження "підривних" технологій [11].

Досліджуючи вищезазначені класифікації теорій інноваційно-інвестиційної діяльності, на нашу думку авторами не приділена увага **теорії "полюсів зростання".** Її розробниками є Ж. Будвіля, Ф. Перру, П. Потьє. Науковці цієї теорії згрупували галузі виробництва, згідно з тенденціями їх розвитку, відокремивши:

– галузі з низькими темпами розвитку;

– галузі з високим темпами розвитку, які дають поштовх розвитку іншим галузям.

В основі теорії "зростання полюсів" надана провідна роль галузевій структурі економіки, а саме: пріоритетним галузям, що створюють нові товари та послуги (високотехнологічні виробництва, які належать до 5 і 6 технологічних укладів) [12].

Своєю чергою, для активізації економічного розвитку регіону необхідне формування нових підходів до формування і реалізації регіональної інноваційно-інвестиційної політики, що створять основу для притоку інвестицій в економіку регіону, тим самим підвищать конкурентоздатність економіки держави.

Становлення країни на інноваційно-інвестиційний шлях розвитку вимагає розробки нових управлінських підходів до забезпечення інноваційно-інвестиційного розвитку, його ключових ланок, інститутів, суб'єктів управління і їх функцій та вибору інструментів управління. Реалізація регіональної інноваційної політики передбачає використання методичних підходів, що забезпечують узгодження інтересів суб'єктів господарювання на даній території з цілями її економічного і соціального розвитку [13]. Відповідно, розглянемо існуючі в науковій літературі найбільш загальні методичні підходи до формування регіональної інноваційно-інвестиційної політики (табл. 1).

Таблиця 1

Методичні підходи до формування регіональної інноваційно-інвестиційної діяльності

№ з/п	Наукові підходи	Основа	Науковці, що виділяють цей підхід
1	Процесний підхід	Управління науково-інноваційним процесом	О. Порошина
2	Інституційно-еволюційний підхід	Інтеграція технології, менеджменту і культури в певних інституційних формах, їх відповідність один одному	О. Порошина
3	Ринковий підхід	Розвиток підприємництва на законах конкуренції	О. Порошина
4	Консолідуючий підхід	Посилення стратегічного державного і регіонального управління і регулювання науково-інноваційного і виробничого процесу відносно радикальних інновацій, у напрямі організації зростання споживчого попиту, оновлення ринку для бізнесу шляхом заміщення потреби і збільшення інноваційного попиту підприємств	О. Порошина [14]
5	Синергетичний підхід	"М'яке" управління регіональним розвитком	Н. Гладинець
6	Підхід, заснований на співробітництві	За допомогою якого можна сформувати збалансовану регіональну інноваційну політику за змістом, термінами та передбачити взаємодію всіх учасників інноваційного процесу регіону	Н. Гладинець
7	Системний програмно-децентралізований підхід	Врахування соціально-економічних показників розвитку регіонами для забезпечення потреб відповідних регіонів та специфіки їх соціально-економічного розвитку	Н. Гладинець
8	Концептуальний підхід	Умови пріоритетності науково-технологічного розвитку економіки держави	Н. Гладинець [15]

Висновки

На сучасному етапі не існує єдиного спільного підходу до формування регіональної інноваційно-інвестиційної політики щодо поєднання державних, економічних, політичних, соціальних, технологічних, організаційних аспектів державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю.

У науковій літературі розрізняють дві класичні моделі регіональної інноваційної-інвестиційної політики, а саме:

– модель централізованої регіональної інноваційної політики, що формується центром по відношенню до регіонів, тобто система цілей і завдань розробляється на вищому рівні органів державної влади із управління політичним, економічним і соціальним розвитком регіонів, а також механізми їх реалізації;

– децентралізована модель, де ключовою умовою інноваційно-інвестиційної діяльності для регіонів є самостійність прийняття рішень на нижчих рівнях державного управління, наявність ефективної інноваційно-інвестиційної системи на місцевих рівнях, на базі й в межах якої має бути забезпечена продуктивна взаємодія основних суб'єктів інноваційної економіки – бізнес-структур, науково-освітніх інститутів і органів влади та специфіка науково-технічного і виробничого потенціалу регіону, кадрове забезпечення, соціальні та екологічні проблеми інновацій, формування інноваційної інфраструктури [16].

Таким чином, ми погоджуємося з науковцем Н. Бондарчук [17], що необхідно розпочати з здійснення державою постійного моніторингу стану етапів повного життєвого циклу інноваційно-інвестиційної діяльності у різних галузях економіки. Поточні й очікувані проблеми в стані окремих етапів повного життєвого циклу необхідно оцінювати з погляду їх впливу на конкурентоспроможність і ефективність економіки окремих галузей та держави загалом, а їх вирішення вбачається в механізмах державного управління за допомогою заходів прямого й непрямого впливу.

Отже, необхідною умовою для формування регіональної інноваційно-інвестиційної політики є: спроможність влади до мобілізації навколо стратегічного орієнтиру через створення ефективної політичної системи відповідного підвищення довіри суспільства до влади.

Література

1. Бондарчук Н. В. Моделі управління інноваційним потенціалом регіонів / Н. В. Бондарчук // Державне управління: удосконалення та розвиток [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.dy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=246.

2. Wolf M. The Japanese Conspiracy [Text] / M. Wolf. — London : [s. n.], 1983. — P. 85.

3. Долішній М. Моделі державного управління в ринковій економіці / М. Долішній, М. Козоріз // Економіка України [Текст]. — 1999. — № 10. — С. 15—17.

4. Кондратьев Н. Д. Основные проблемы экономической статики и динамики [Текст] / Н. Д. Кондратьев. — М. : Экономика, 1991. — 567 с.

5. Инновационный менеджмент [Текст] : учеб. пособ. / под ред. Л. Н. Оголевой. — М. : ИНФРА-М, 2003. — 238 с.

6. Вилгін Є. А. Підходи до реалізації регіональної інноваційної політики держави / Є. А. Вилгін // Державне управління: удосконалення та розвиток / [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.dy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=246].

7. Федотов А. А. Основные концепции инновационного развития: исторический анализ / А. А. Федотов // Вісник Донецького національного університету [Текст]. — 2008. — Вип. 2. — С. 203—208. — (Серія: економіка і право).

8. Хайек Ф. А. Использование знания в обществе // American Economic Review [Electronic resourse]. — Access mode : 30http://www.libertarium.ru/10062.

9. Питер Ф. Друкер "Бизнес и инновации" [Электронный ресурс] / Питер Ф. Друкер. — Режим доступа : http://www.management.com.ua/books/view-books.php?id=438.

10. Янсен Ф. Эпоха инноваций [Текст] / Ф. Янсен ; [пер. с англ.]. — М. : ИНФРА, 2002. — 308 с

11. Кристенсен К. Дилемма инноватора [Текст] / пер. с англ. — М. : Альпина Бизнес Букс, 2004. — С. 15.

12. Герасимчук З. В. Теоретичні основи регіонального інноваційного розвитку / З. В. Герасимчук, Н. Т. Рудь // Проблеми раціонального використання соціально-економічного та природно-ресурсного потенціалу регіону: фінансова політика та інвестиції [Текст] : зб. наук. пр. — Вип. XV. — № 1. — Рівне : НУВГП, 2009. — С. 14—32.

13. Гладинець Н. Ю. Підходи до формування стратегії інноваційного розвитку регіону / Н. Ю. Гладинець // Економіка [Текст]. — 2009. — № 8(99). — С. 88—91.

14. Порошина О. О. Концептуальные основы формирования стратегии региональной инновационной политики / О. О. Порошина // Науковий вісник ЧДІЕУ [Текст]. — 2009. — № 1 (2). — С. 198—210.

15. Гладинець Н. Ю. Підходи до формування стратегії інноваційного розвитку регіону... — С. 88—91.

16. Потенціал національної промисловості: цілі та механізми ефективного розвитку [Текст] / [Кіндзерський Ю. В., Якубовський М. М, Галиця І. О. та ін.] ; за ред. Ю. В. Кіндзерського ; НАН України ; Ін-т економіки та прогнозування — К. : [б. в.], 2009. — С. 10.

17. Бондарчук Н. В. Моделі управління інноваційним потенціалом регіонів…

O. Nyunko

MODELS OF MECHANISMS OF PUBLIC ADMINISTRATION FORMATION CONCERNING INNOVATION AND INVESTMENT ACTIVITY

The public administration models of innovation and investment activity are studied. The shortcomings of current innovation and investment model for Ukraine are revealed. The methodical approaches that form regional innovation and investment activity have been classified. Also, the ways of improvement of public administration model of innovation and investment activity are offered.

Key words: public administration of innovation and investment activity, model of innovation and investment activity, classifications of innovative processes theory, approaches to regional innovation and investment activity formation.